

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติ และ การเปรียบเทียบ ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ตามตัวแปร เพศและประเภทวิชา ที่เรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคซึ่งมีอยู่ 30 วิทยาเขต มีจำนวนนักศึกษาทั้งสิ้น 30,571 คน เป็นนักศึกษาชาย 18,286 คน และเป็นนักศึกษาหญิง 12,285 คน

2. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างจากกลุ่มประชากรดังกล่าวโดยดำเนินการวิจัยเป็นขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 สํารวจจำนวนนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

ขั้นที่ 2 สุ่มตัวอย่างประชากรแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) นําคำนวณหาขนาดตัวอย่างประชากรในแต่ละประเภทโดยใช้สูตรของทาโร ยามาเน (ประคอง กรรณสูตร อ้างถึง Yamane, 2528) โดยกำหนดระดับความมีนัยสำคัญเท่ากับ .05 ได้ขนาดตัวอย่างประชากรที่เหมาะสมจำนวน 395 คนแต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 550 คน

$$\text{สูตร} \quad n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของตัวอย่างประชากร
 N = ขนาดประชากร
 e = ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้

ขั้นที่ 3 สุ่มวิทยาเขตมาประมาณ 50 % จากจำนวน 30 วิทยาเขต โดยการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ได้จำนวนทั้งหมด 15 วิทยาเขต

ขั้นที่ 4 การคำนวณหากกลุ่มตัวอย่างประชากรเพศชายและเพศหญิงได้ ดังนี้

สูตร กลุ่มตัวอย่างประชากรเพศชายหรือหญิง

$$= \frac{\text{จำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากร} \times \text{จำนวนประชากรเพศชายหรือหญิง}}{\text{จำนวนประชากรทั้งหมด}}$$

ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรเพศชายจำนวน 329 คน และจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรเพศหญิงจำนวน 221 คน

ขั้นที่ 5 สุ่มตัวอย่างประชากรแบบง่าย (Sample Random Sampling) หาจำนวนตัวอย่างประชากรแต่ละวิทยาเขตที่สุ่มได้ 15 วิทยาเขต โดยการเทียบสัดส่วนได้ตัวอย่างประชากรรวมทั้งหมด 550 คน เป็นเพศชาย 329 คน และเป็นเพศหญิง 221 คนดังตารางที่แสดงในภาคผนวก จ

ขั้นที่ 6 สุ่มตัวอย่างประชากรแบบง่าย (Sample Random Sampling) หากจำนวนตัวอย่างประชากรแต่ละวิทยาเขตที่สุ่มได้ 15 วิทยาเขต โดยการเทียบสัดส่วนได้ตัวอย่างประชากรรวมทั้งหมด 550 คน เป็นเพศชาย 329 คน และเป็นเพศหญิง 221 คน แล้วนำมาเทียบสัดส่วนจากประชากรทั้งหมดแยกตามเพศและประเภทวิชาที่เรียน ดังตารางที่แสดงในภาคผนวก จ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. การเตรียมการก่อนสร้างแบบสอบถาม

1.1 ศึกษาข้อมูลสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และศึกษาเนื้อหาวิชาสุขศึกษาที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเสพติดให้โทษในหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และศึกษาเนื้อหาเรื่อง สิ่งเสพติดให้โทษจากคู่มือครูพลาณามัยวิชาสุขศึกษา เอกสารความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษวารสารต่อต้านยาเสพติด

1.2 ศึกษาข้อมูลความรู้ ทักษะ และการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ

1.3 ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเพื่อสร้างแบบสอบถาม

2. การสร้างแบบสอบถาม

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามโดยแบ่งออกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบ

สอบถามเป็นแบบตรวจรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ (Multiple Choices) ชนิด 4 ตัวเลือก

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเป็นมาตราไลเกิร์ต (Likert Scales) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยมีทั้งทัศนคติทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามการปฏิบัติ เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษเป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scales) 4 ระดับ คือ ทำเป็นประจำ ทำบ่อยครั้ง ทำนานๆ ครั้ง ไม่เคยทำเลย โดยมีทั้งการปฏิบัติทางบวกและทางลบ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของระดับการปฏิบัติ เป็นช่วงระยะเวลาดังนี้

ทำเป็นประจำ	หมายถึง	ปฏิบัติข้อความนั้นเป็นประจำจนเป็นนิสัย อาจ
		จะปฏิบัติทุกสัปดาห์ หรือไม่เกิน 1 เดือนต่อครั้ง
ทำบ่อยครั้ง	หมายถึง	ปฏิบัติข้อความนั้นบ่อย ๆ อาจจะทำทุกเดือน
		หรือไม่เกิน 3 เดือนต่อครั้ง
ทำนาน ๆ ครั้ง	หมายถึง	ปฏิบัติข้อความนั้น นานเกิน 3 เดือนจึงจะ
		ปฏิบัติสักครั้งหรือเคยปฏิบัติข้อความนั้นมาแล้ว
		(กี่ครั้งก็ตาม)
ไม่เคยทำเลย	หมายถึง	ไม่เคยปฏิบัติข้อความนั้นเลยแม้แต่ครั้งเดียว

3. การพัฒนาและตรวจสอบเครื่องมือ

1. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือ งานวิจัย เอกสาร สิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษ ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามและปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เพื่อสร้างแบบสอบถาม

2. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจ พร้อมทั้ง
ขอคำแนะนำในการปรับปรุง

3. ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยนำ
แบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีประสบการณ์การทำงานด้านสิ่งเสพติดให้โทษและ
เป็นผู้มีความรู้เรื่องสิ่งเสพติดให้โทษพิจารณาตรวจสอบและให้ความคิดเห็นแล้วนำ
มาแก้ไขให้เหมาะสม

4. นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของอาจารย์และผู้
ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปทดสอบใช้ (Try-Out) กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร
วิชาชีพชั้นสูงที่ไม่ใช่กลุ่มประชากร จำนวน 30 คน นำแบบสอบถามมาตรวจหาคะ
แนนและทำการวิเคราะห์ดังนี้

- แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ นำมาวิเคราะห์หาค่า
ความเชื่อมั่น (Reliability) ค่าความยากง่าย (Level of Difficulty)
และค่าอำนาจจำแนกของข้อกระทง โดยใช้ program Item Analysis ของรอง
ศาสตราจารย์เดือน สินธุ์พันธ์ประทุม คัดเอาเฉพาะข้อที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง
ได้ไปคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตร คูเดอร์ริชาร์ดสัน 20
(KR-20) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.76

- แบบสอบถามทัศนคติและการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ นำมา
วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability) ตามวิธีครอนบัค โดย
ใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ
0.89, 0.74 ตามลำดับ

5. ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพก่อนนำ
ไปใช้ในการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงอธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กระทรวงศึกษาธิการ
2. อธิการบดีสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ออกหนังสือถึงผู้อำนวยการสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตต่างๆ เพื่อแจ้งอนุญาตให้เก็บข้อมูลครั้งนี้
3. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองส่วนหนึ่ง และดำเนินการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์อีกส่วนหนึ่ง ได้รับแบบสอบถามคืนมาครบ 550 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100
4. นำแบบสอบถามทั้งหมดมาตรวจให้คะแนนตามที่กำหนดไว้แล้วนำข้อมูลมาบันทึกลงในแบบลงรหัส (Coding Form)
5. นำข้อมูลที่ได้จาก Coding Form มาบันทึกลงในจานแม่เหล็ก (Diskette) เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับนักศึกษา นำข้อมูลมาแจกแจงความถี่หาค่าร้อยละแล้วนำเสนอในรูปตารางความเรียง
2. ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนเป็นรายข้อ ข้อใดตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อใดตอบผิดให้ 0 คะแนน รวมคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) นำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

ในการพิจารณาคัดสินระดับความรู้ของนักศึกษา ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การ

ประเมินผลวิชา ชรพ. 1301 ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ของกรมอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการซึ่งกำหนดผลการเรียนไว้ดังนี้

80	คะแนนขึ้นไป	หมายถึง	ความรู้ดีมาก
70-79	คะแนนขึ้นไป	หมายถึง	ความรู้ดี
60-69	คะแนนขึ้นไป	หมายถึง	ความรู้ปานกลาง
50-59	คะแนนขึ้นไป	หมายถึง	ความรู้ผ่านเกณฑ์
0-49	คะแนนขึ้นไป	หมายถึง	ความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

เนื่องจากแบบสอบถามความรู้เรื่องสิ่งเสพติดให้โทษมีจำนวน 20 ข้อ
คะแนนเต็มจึงเท่ากับ 20 คะแนน ผู้วิจัยจึงนำคะแนนไปเทียบเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น
แล้วนำมาใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินโดยใช้เกณฑ์ดังนี้

คะแนน	16 - 20.00	หมายถึง	มีความรู้ดีมาก
คะแนน	14 - 15.99	หมายถึง	มีความรู้ดี
คะแนน	12 - 13.99	หมายถึง	มีความรู้ปานกลาง
คะแนน	10 - 11.99	หมายถึง	มีความรู้ผ่านเกณฑ์
คะแนน	0 - 9.99	หมายถึง	มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

การประเมินระดับความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษโดยส่วนรวมเป็นราย
ด้านผู้วิจัยได้พิจารณาตัดสินความรู้ โดยนำคะแนนไปเทียบเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นแล้ว
นำมาใช้เป็นเกณฑ์ ในการประเมินโดยใช้เกณฑ์ดังนี้

ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษด้านความรู้ทั่วไปมีจำนวน 4 ข้อคะแนน
เต็มเท่ากับ 4 คะแนน ผู้วิจัยได้พิจารณาตัดสินระดับความรู้โดยส่วนรวม ใช้เกณฑ์
ดังต่อไปนี้

คะแนน	3.20 - 4.00	หมายถึง	มีความรู้ดีมาก
คะแนน	2.80 - 3.19	หมายถึง	มีความรู้ดี
คะแนน	2.40 - 2.79	หมายถึง	มีความรู้ปานกลาง
คะแนน	2.00 - 2.39	หมายถึง	มีความรู้ผ่านเกณฑ์
คะแนน	0.00 - 1.99	หมายถึง	มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษด้านประเภทและชนิดมีจำนวน 4 ข้อ
คะแนนเต็มเท่ากับ 4 คะแนน ผู้วิจัยได้พิจารณาตัดสินระดับความรู้โดยรวม
ใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

คะแนน	3.20 - 4.00	หมายถึง	มีความรู้ดีมาก
คะแนน	2.80 - 3.19	หมายถึง	มีความรู้ดี
คะแนน	2.40 - 2.79	หมายถึง	มีความรู้ปานกลาง
คะแนน	2.00 - 2.39	หมายถึง	มีความรู้ผ่านเกณฑ์
คะแนน	0.00 - 1.99	หมายถึง	มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษด้านลักษณะและอาการของผู้เสพมีจำนวน
7 ข้อ คะแนนเต็มเท่ากับ 7 คะแนน ผู้วิจัยได้พิจารณาตัดสินระดับความรู้โดยรวม
รวม ใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

คะแนน	6.00 - 7.00	หมายถึง	มีความรู้ดีมาก
คะแนน	5.00 - 5.99	หมายถึง	มีความรู้ดี
คะแนน	4.00 - 4.99	หมายถึง	มีความรู้ปานกลาง
คะแนน	3.50 - 3.99	หมายถึง	มีความรู้ผ่านเกณฑ์
คะแนน	0.00 - 3.49	หมายถึง	มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษด้านโทษมีจำนวน 5 ข้อ คะแนนเต็มเท่ากับ 5 คะแนน ผู้วิจัยได้พิจารณาตัดสินระดับความรู้โดยรวม ใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

คะแนน	4.00 - 5.00	หมายถึง	มีความรู้ดีมาก
คะแนน	3.50 - 3.99	หมายถึง	มีความรู้ดี
คะแนน	3.00 - 3.49	หมายถึง	มีความรู้ปานกลาง
คะแนน	2.50 - 2.99	หมายถึง	มีความรู้ผ่านเกณฑ์
คะแนน	0.00 - 2.49	หมายถึง	มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

ความรู้เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษของนักศึกษา ผู้วิจัยได้พิจารณาตัดสินระดับความรู้เป็นรายข้อพิจารณาคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) โดยใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

ค่าเฉลี่ย	0.80 - 1.00	หมายถึง	มีความรู้ดีมาก
ค่าเฉลี่ย	0.70 - 0.79	หมายถึง	มีความรู้ดี
ค่าเฉลี่ย	0.60 - 0.69	หมายถึง	มีความรู้ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	0.50 - 0.59	หมายถึง	มีความรู้ผ่านเกณฑ์
ค่าเฉลี่ย	0.00 - 0.49	หมายถึง	มีความรู้ต่ำกว่าเกณฑ์

3. ทศสถิติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ผู้วิจัยนำข้อมูลมาแจกแจงความถี่แล้วหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เป็นรายข้อและสรุปรวมนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง ulyกำหนดค่าคะแนนดังนี้

		ทัศนคติทางบวก	ทัศนคติทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่าคะแนน	5	1
เห็นด้วย	ค่าคะแนน	4	2
ไม่แน่ใจ	ค่าคะแนน	3	3
ไม่เห็นด้วย	ค่าคะแนน	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่าคะแนน	1	5

การประเมินค่าทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ โดยส่วนรวมหรือเป็นรายข้ออาศัยคะแนนโดยเฉลี่ยรอยใช้เกณฑ์ทั้งทางบวกและทางลบ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยของคะแนน	4.50 - 5.00	หมายถึง	ทัศนคติดีมาก
ค่าเฉลี่ยของคะแนน	3.50 - 4.49	หมายถึง	ทัศนคติดี
ค่าเฉลี่ยของคะแนน	2.50 - 3.49	หมายถึง	ทัศนคติปานกลาง
ค่าเฉลี่ยของคะแนน	1.50 - 2.49	หมายถึง	ทัศนคติยังไม่ดี
ค่าเฉลี่ยของคะแนน	1.00 - 1.49	หมายถึง	ทัศนคติไม่ดีต้องแก้ไข

4. การปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ผู้วิจัยนำข้อมูลมาแจกแจงความถี่แล้วหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เป็นรายข้อและสรุปรวมนำเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางความเรียง โดยกำหนดค่าคะแนน ดังนี้

		การปฏิบัติทางบวก	การปฏิบัติทางลบ
ทำเป็นประจำ	ค่าคะแนน	4	1
ทำบ่อยครั้ง	ค่าคะแนน	3	2
ทำนานครั้ง	ค่าคะแนน	2	3
ไม่เคยทำเลย	ค่าคะแนน	1	4

การประเมินค่าการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ โดยส่วนรวมหรือ เป็นรายชื่อโดยอาศัยคะแนนเฉลี่ย ใดยาใช้เกณฑ์ทั้งทางบวกและทางลบ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยของคะแนน	3.50 - 4.00	หมายถึง	การปฏิบัติดีมาก
ค่าเฉลี่ยของคะแนน	2.50 - 3.49	หมายถึง	การปฏิบัติดี
ค่าเฉลี่ยของคะแนน	1.50 - 2.49	หมายถึง	การปฏิบัติพอใช้
ค่าเฉลี่ยของคะแนน	1.00 - 1.49	หมายถึง	การปฏิบัติไม่ดี

5. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้ ทักษะคติ เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ โดยการทดสอบค่า "ที" (t-test) ความมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05 สำหรับตัวแปร เพศ

6. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้ ทักษะคติ เกี่ยวกับสิ่งเสพติดให้โทษ ใดยาใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) สำหรับตัวแปรประเภทวิชาที่เรียน 5 สาขา และทดสอบความแตกต่างของแต่ละกลุ่มเป็นรายชื่อใดยาใช้การทดสอบค่า F ตามวิธีของ เชฟเฟ (Sheffe)

การวิเคราะห์ข้อมูลและหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของข้อ กระทบคัดเฉพาะที่มีค่าความยาก ตั้งแต่ .02 - .08

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

การคำนวณหาค่าร้อยละ ค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ การทดสอบค่า "ที" (t-test) ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS^X (Statistical Package for Social Science) ของสถาบันคอมพิวเตอร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย